

K 7/M 45

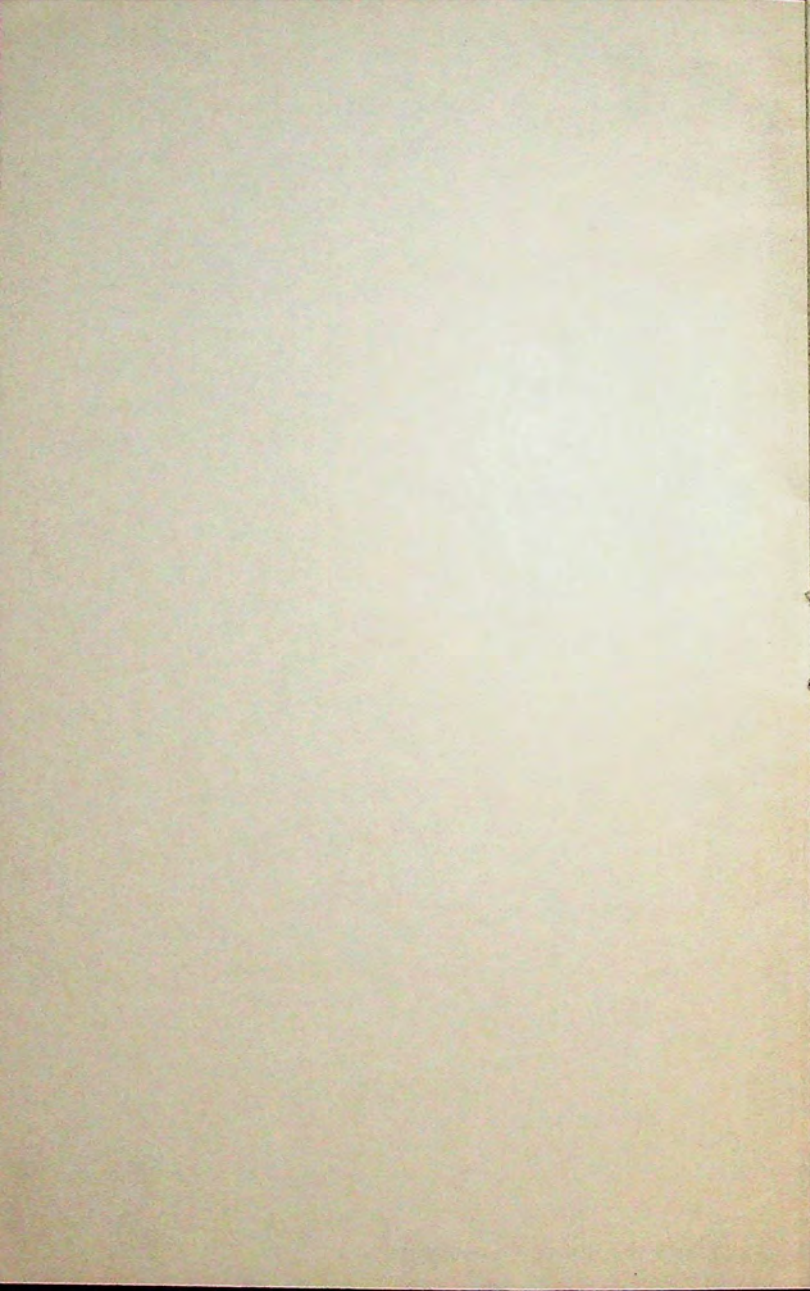

120000868963

ОЛЕН ФЕСТИВАЛ
МУЗИКАЛНИ ДНИ

1975 Г. РУСЕ - БЪЛГАРИЯ

ХV МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
РУСЕ — 1975

Посветен на 30 годишнината от победата над
фашистка Германия

КОНЦЕРТ
НА
СИМФОНИЧНИЯ ОРКЕСТЪР
НА
РУСЕНСКАТА ФИЛХАРМОНИЯ

Диригент: АЛИПИ НАЙДЕНОВ

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868963

5 април — събота

21,00 часа

зала: Дом на културата

448150

ЛУДВИГ ВАН БЕТХОВЕН

СИМФОНИЯ № 9

Allegro assai

Adagio molto e cantabile

Molto vivace

Allegro ma non troppo u poco maestoso

С участието на БХК „Светослав Обретенов“

Диригент: з. а. ГЕОРГИ РОБЕВ

Солисти:

СТЕФКА ЕВСТАТИЕВА

ПЕНКА ДИЛОВА

ИВАН ДИМОВ

СТЕФАН ДИМИТРОВ

Десет години отделят последната Бетховенова симфония от предшестващите я симфонии. Идеята за нейното написване е съществувала предварително у композитора, той дълги години я носил в себе си и едва в 1822 год. пристъпил към непосредственото и осъществяване. Деветата симфония е писана в продължение на две години (1822—1824) и изразява с най-голяма сила и пълнота същността на Бетховеновия мироглед. В това най-грандиозно от всичките му инструментални произведения композиторът за последен път се връща към темата на героическата борба, която като червена нишка преминава през цялото му творчество. Хоровият финал на симфонията върху текст на Шилеровата „Ода на радостта“ изчерпателно разкрива философската идея на произведението и го превръща в симфония от нов тип, от която водят началото си симфониите с хор на Берлиоз, Лист, Малер.

Първите три части на симфонията, които са изцяло инструментални, изпълняват функцията на своеобразен грандиозен пролог към финала на симфонията. В общия план на симфоничния цикъл, I част, изградена в сонатна форма с грандиозни мащаби, се явява носител на драматургическото ядро, получаващо развитие в следващите части. Драматизмът, характерен за цялата симфония, с необичайна сила е проявен още в главната тема. Нейните интонации проникват и в другите части на произведението, обединявайки по този начин рязко контрастните епизоди в цикъла. Поразява със своята интензивност колосалната разработка на симфонията, съчетаваща най-сложно мотивно и полифонично развитие, изцяло основано върху интонационни елементи от главната тема. Динамичната реприза се отличава с висока степен на напрежение, донасяща коренна промяна в образния характер на музиката и се възприема като един грандиозен завършек на I част.

II част е скерцо с гигантски размери, продължаващо в още по-изострена форма драматичното развитие от I част. Всичко това е повлияло върху неговата форма, сложна триделна, чийто крайни дялове са изградени в сонатна форма, а средния дял във вариационна. Крайните части се характеризират с голямо напрежение и полифонично развитие, докато Триото по своя

светъл колорит напомня темата на финала.

Третата бавна част принадлежи към върховете на Бетховеното лирическо вдъхновение. Нейната дълбочина и възвишеност напомня късните квартети на Бетховен и създава силен контраст след напрегнатата драматична атмосфера на първите две части. Първата и съсредоточена възвишена тема е контрастно съпоставена с „валсовата“ песенна тема, отличаваща се с рядко мелодическо обаяние и лирическа непосредственост.

Финалът на Деветата симфония е образуван от два дяла. Първият инструментален раздел представлява своеобразен пролог към „Одата на радостта“ и обобщава тематично-образното развитие на цялата симфония. Неговата I тема е интонационно родствена на главната тема от първата част. В цялото симфонично развитие като възпоминания за преминалата борба, преминават фрагменти от предидущите части. Накрая, като че ли след дълги търсения, се появява „темата на радостта“. Тази гениална тема е обобщила в себе си всички образи и интонации, в които проблесва светлина. Плавната песенна мелодия и енергичният ритъм и придават химнов характер. Тя постепенно разраства и движението и се отличава с голяма мощ и мащабност. Формата на грамадния хоров финал е уникална в симфоничната литература. Тя се отличава с изключителна сложност като обединява в себе си черти на вариации, фуга, рондо и соната. Съчетанието на вокално, хорово и оркестрово звучене разширява границите на художествената изразителност. В геронческото заключение на симфонията действително се чувства силата на „милionите“.

Деветата симфония на Бетховен е влязла в историята на световната култура като едно от най-великите творения, изразяващо хуманистичните, свободолюбиви идеали на човечеството.

